

EVLERİMİZİN RUHU

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 09.02.2014 tarihli (12.) Şehzâdebaşı Sohbetidir.

Bismillahirrahmanirrahim.
Elhamdülillahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme âlâ seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahabihi ecmaîn.

Değerli Mü'min Kardeşlerim;

Yaşayan bir insanla ölmüş bir insan arasında gözle görebileceğimiz, elle tutabileceğimiz bir fark aslında yoktur. Adına ruh dediğimiz, bir varlığını kaybeden insan öldü diyoruz fakat ruh denen şeyi ne tutabiliyoruz ne de bir insandan çıkarken çıkışını izleyebiliyoruz.

"Ruh geldi, ruh gitti." Diyoruz ama ruhun varlığını ve yokluğunu fark edebileceğimiz bir iz göremiyoruz. "Nedir ruh, nerede durur, nasıl korunur, saklanır?" sorularının hiçbir cevabı ne yazık ki yoktur. Ama şunu biliriz ki ruh varsa insan canlı demektir, ruh yoksa insan ölü demektir. Bir insanın ruhu kendisinde olduğu sürece de nefes alıyor, yaşadığına dair emareler gösteriyor. Ruh gidince de beden çürümeye başlıyor, kokuşuyor, değersiz oluyor. Ancak üstüne toprak kapatıldığı zaman çürümesi çevresine zararsız hale gelebiliyor.

Aziz Kardeşlerim;

Nasıl insanın bir ruhu varsa, o ruh gidince de insan et yığını olup çürüyerek yok oluyorsa aynı şekilde yaşadığımız ortamların ve yaptığımız işlerin, adına "bereket" dediğimiz; elle tutulmaz, gözle görülmez bir ruhu vardır. Ruhunu kaybeden beden, ölü beden olduğu gibi bereketini kaybeden ev de ölü gibi bir evdir. Bir iş, içinde bereket bulundurduğu sürece huzur kaynağıdır; bereketini kaybeden iş ise sıkıntı kaynağıdır.

Bir evlilik, aile ortamı, bereketle yürüdüğü zaman ruh taşıyan bir insan gibidir. Evlilikler, kaybederken önce bereketini kaybettiklerinden; kokuşmaya mahkûm, insan cesetleri gibi ayakta dururlar. Bu nedenle insan ruhsuz olmayacağı gibi Müslüman'ın evi, işi, vakti, çocuğu, evliliği, parası, üretim yaptığı işi, tarlası, arabası, düşünce mantığı, aklı, arkadaşı, çevresi bereketsiz olamaz. Nasıl, ölüyle diri arasındaki fark ruh ise; Müslüman'ın yaşantısı ile İslam nimetine erememiş Müslüman olmayan bir insanın yaşantısı arasındaki fark berekettir; mal değildir. Asla beton yığını olan ev değildir. Evin içinde gözle görülemez ama tabaklarda, lavaboda, oturlan koltukta, yatılan yatakta, içeri güneş ışığı sızdıran pencerede hissedilen berekettir fark. Kaybederken insan canını, ruhunu kaybedip de boş bir et yığına dönüştüğü gibi evler de, okullar da, camiler de kaybederken önce bereketi kaybederler.

Cami de bereketli veya bereketsiz olabilir. Yanı başında Resûlullah'ın kabri şerifi bulunan cami, her namazın bin defa kat kat katlanarak mü'mine dönüşeceği bir bereket noktasıdır. İçinde Kâbe'yi barındıran Mescid-i Haram, her kıldığın namazı yüz bin defa kılmış gibi bereketlendiren bir noktadır. Namazın da bereketi var, orucun da bereketi var, haccın da bereketi var. Ticaret de hay da hay berekettir. Evde kıldığın bir namaz, camide kıldığın namazla hiçbir fark taşımadığı halde belki de sen, camide kıldığın namazdan daha uzun, daha huzurlu, daha ahenkli, daha ciddi bir namaz kıldığın halde camideki namaz yirmi yedi defa daha üstündür. Bunun adı da namazın bereketidir.

Mü'min, insan olarak ruhuyla ayakta durur; işi ve gücünde de bereketiyle ayakta durur.

Bereketsiz cami hangi camidir? Orada bile namaz kılanların dahi birbirine selam vermeden girip çıktıkları camidir. Bir cami namaz kılanlarına bile birbirlerine selam verme, musafaha yapma, kucaklaşma zevki vermiyorsa bereketsiz bir camidir. Mü'minin camisi de bereketlidir, iş yeri de bereketlidir, işi de bereketlidir. Evi, bereket yuvasıdır. Mü'min kirada da oturabilir, tahta kulübede de oturabilir, bir apartmanın sığınağında da oturabilir ama ailesi içinde huzurludur, ahenklidir; sarayda yaşıyor gibi zevkli dakikalar geçirir çünkü mü'min bereketli bir hayat yaşar.

Nasıl yaşayan bir insana; "Göster be ruhunu bakalım, tutalım senin ruhunu" desek bunu gösteremez bize; ölürken de bir insan gözümüzün önünde öldüğü halde: "şu ruhu neresinden çıkıyor, bir görelim şu ruhunu" desek göremeyiz ama biliriz: "ruh taşıyor ki hala bizimle konuşuyor" deriz. "Günlerdir yemiyor, içmiyor ama ruhu çıkmadı." Diyoruz. Bereket de böyledir.

Evin duvarına bereket duası asarak, karınca duaları asarak, Ayetelkürsi levhaları asarak bereket temin edilmez. Hiçbir insanın da avucuna "sen burada kal ey ruh, çıkma bundan" demekle o ruh orada kalmıyor nitekim. Yüz kere "ruhludur, ruhludur" diye bir insanın alınına yazsan da çıkınca ruhu çıkıyor, cansız kalıyor. Bereket dediğimiz şey de duvarlara Ayetelkürsi'yi levha yapıp asmakla sağlanamaz. Bereket; kaynağı Allah' tan olan bir desteğin adıdır. Nasıl ruh, Allah veriyor, Allah alıyor türünden bir şeyse bereket de Allah'ın verdiği ve Allah'ın kaldırdığı nimettir.

Bunun için aziz kardeşlerim, mü'min olarak malımız, çocuklarımız, vaktimiz, işimiz, üretimimiz eşlerimiz, bilgimiz, ilmimiz, bilgimiz, binek vasıtamız ve dostluk çevremiz bereketli ise faydasını görürüz. Değilse huzur kaynağın olması gereken eşin, seni intiharı düşündüren düşmanından daha çetin bir bela olur başında. Ciltler dolusu kitapla karınca kadar yol kat edemezsin çünkü ilim de bereketli olduğu zaman insana yararı olur; bereketsiz ilim, odun yığını gibi beynini meşgul eder, kütüphanende dekor bile olmayacak malzemeye dönüşür. İlimden sanattan, maldan, evden, şehirden, söz ederken "bereketli mi, bereketsiz mi" incelemesi yapmak zorundayız.

Biz mü'miniz, elhamdülillah. Biliriz ve iman ederiz ki Allah ne dilerse bu kâinatta o olur. Allah'ın dilemediği bir şeyin gerçekleşmesi mümkün değildir. Allah, evlerimizde bize huzur vermeyi dilerse fakirliğe rağmen, hastalıklara rağmen, bin bir sıkıntıya rağmen, borcu ödenemediği için kesilmiş bulunan suyumuz, doğalgazımıza ve elektriğimize rağmen huzurlu yaşarız. İnsan, doğalgazdan mutluluk alacak kadar cılız bir insan değildir. Mobilyalar, betonlar, yağlı ve plastik boyalar, alçı; insanın samimi gülüşünü sağlayamaz. Alçıpen, plastik boya veya dekoratif ev malzemeleri bereketten nasibi olmayan iman nimetiyle nimetlenmemiş elindeki oyuncaklar olabilir.

Mü'min, bereketle yüzü güler. Bunun için biz iman ederken Rabb'imizden bizi cennetle mükâfatlandırmasını dilediğimiz gibi evlerimizi de bir çeşit cennet göstergesi olacak, hayatı yaşayacağımız mutluluk kaynaklarımız olacak yuvalara dönüştürmesini isteriz. Bunun için biz, Peygamberimiz'den sallallahu aleyhi ve sellem evlilere, yeni evlenenlere dua etmeyi öğrenirken "Allah mübarek etsin" duası öğrendik. Ne demek Allah mübarek etsin? Yani "Allah bereketlendirsin" demektir. Çünkü bir evin en muhtaç olduğu şey elle tutulmayan, gözle görülmeyen, marketlerden satın alınamayan bereketidir. Bereket kaybolduktan sonra bir ev için gaz kesilmiş, elektrik yok demektir. Taşıma suyuyla değirmen döndürülemediği gibi bereketsiz evlerde de sunî tebessümlerle, sık sık değiştirilen mobilyalarla huzur sağlanamaz. Çünkü mü'min cennet hayatını, dünyada sembolik anlamda da olsa yaşayabilmek için

Allah'ın bereketine muhtaçtır. Kur'an, bu anlamı bize birden fazla ayette ders olarak vermektedir.

فَتَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ Bütün âlemlerin Rabb'i olan Allah'ın bereketiyle yaşamaktır bu. Bereketin

yani evlerimizde, işlerimizde, mekteplerimizde, dostluklarımızda, ilmi faaliyetlerimizde bir yapıp on görmenin, bir tutup beş kaldırmamanın, bir yaşayıp on görmenin adı olan “bereket” Allah'tandır. Herhangi bir tarlada bereket çiçeği diye bir çiçek üretilemez. Herhangi bir atölyede bereket diye bir katkı maddesi yüklenemez insana, Allah verir.

Buradan aziz kardeşlerim, mü'min insanlar olduğumuz hâlde, Allah diyerek yeryüzünde dolaştığımız hâlde evlerimizde kâfirlerin evlerindeki huzursuzluğa benzer huzursuzluklar varsa, yirmi dört saatlik zaman kâfire yetmediği gibi Müslüman'a da yetmiyorsa, ücret ne kadar olursa olsun bir geçim sıkıntısı devamı oluyorsa, hatta ve hatta buluş çağı olan on beş yaşına kadar çocuklarımıza insanlık ve Müslümanlığı vermeyi on beş yılda beceremiyorsak bizim yaşadığımız sıkıntının adı “bereketsizliktir”. Yirmi üç senede İslam'ın devletini kurmuş Peygamber'in Ümmet'inden birisi yirmi üç yaşındaki çocuğunu, bir hanım kızını bir idare edecek hâle getiremediyse burada bir sorun var.

Cahiliye toplumundan, kanlı hayat yaşayan toplumdan insanlığın medeniyet simgeleri haline gelen Ebubekirleri, Ömerleri yetiştiren sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, cahiliye toplumundan İslam Toplumu'nu kuran, katillerden insanlığın efendilerini çıkaran Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bıraktığı Kur'an'ı ve Sünnet'i elimizde, evlerimizdeki kitaplıklarda, raflarda tefsirleriyle beraber, şerhleriyle beraber hadisleriyle bulunduğu halde; yirmi üç yılda medeniyet kuran, cahiliyeden İslamiyet getiren Resûlullah'ın Ümmet'i, O'na iman edenler, yirmi üç yılda evlenip kendisine yuva teslim edilebilecek bir insan yetiştiremiyorlarsa hangi soruşturmayı ve hangi kovuşturmayı yapmamız gerektiğini artık düşünmeliyiz.

Yirmi üç yılda insanlık cehennemden cennete taşındı ama yirmi beş yılında bile insanlara bir bakkal dükkânı dahi teslim edilemez oldu. Çöllerde yaptığı şeyi sallallahu aleyhi ve sellem, sıcak ve iklimli evlerimizde yapamıyoruz. Yirmi üç yıl O'na yetti, bize elli üç yıl az gelecek oldu. Çünkü O, **تَبَارَكَ الَّذِي بِيَدِهِ الْمُلْكُ** her şeyi elinde bulunduran mülkün sahibi, bereketiyle bu işi yaptı. Mü'min aile olduğunda, iş sahibi olduğunda kaybederse bereketi, bereketsiz bir hayatta elli yıl bile hiç denecek kadar kısır bir zaman dilimi olur.

Bunun için değerli kardeşlerim, aslında mü'min olduğu gibi berekettir zaten. Bir Müslüman'ın mü'min, Müslüman olması bereketlenmesi demektir. Mü'minin evinin duvarlarına Ayetelkürsi asarak karınca, pire, sinek duaları asarak bir bereketlendirme işlemi yapması gerekmez. Mü'min “lailaheillallah muhammedu'r resûlullah” deyip o ölçüyü hayatı olarak gördükten sonra varlığı berekettir zaten. O, evlenip yuva kurduğunda ikinci bir mü'minle birleştiği için çift bereketli bir merkezi oluşturmuş olur ama gider kapıları kapatılmadığı için gökten yağın bereket pencereden ve bacadan hava olup çıkabilir.

Bu nedenle bugün biz, geçim standartlarımızdan yaşadığımız şehir veya mahalle değişiminden önce, asıl bereketimizi nereden kaybettiğimizi ve yirmi üç yılda çöllerin üzerinde kıtlık ve yokluk ve düşmanlar ortasında İslam nesli yetiştiren Peygamber'in Ümmet'i olarak, yirmi üç yılda evlenebilecek, ev

idare edebilecek, Allah korkusuyla çocuk büyütebilecek çocuklar neden yetiştiremediğimizi oturup Allah bize sormadan kendi kendimize sormalıyız. Zira Allah Peygamber'ine ve ashabına verdiği bereketi bize de verdi. Kur'an mü'minleriyiz elhamdülillah. Onların elinde Kur'an vardı, bizde de var. Onlar Kadir Gecesi'yle seksen küsur yıllık hayat kadar değerli bir bereket elde ettiler. O Kadir Gecesi bizde de var. Namaz, oruç bizde de var. Bizim yirmi üç yılda insanlığın en üstün medeniyetini kuran nesille bir farkımız yoktur. Aynı mantığı aynı kıymetleri paylaşıyoruz. Ola ola kaçak noktalarımızda farklılık vardır. Müslüman olduğumuz hâlde Müslüman'a yaraşmayan işleri yaptığımız için belki bereketimizi kaybettik. Evlerimizde bereketin alternatifi olarak bulduğumuz şeyler yerine yeniden bereketimizi toparlayacak, ruhumuzu bize iade edecek mantığı yakalamamız lazım.

Aziz Kardeşlerim;

Hiç şüphemiz olmasın ki evlerimizde özellikle bereketli bir hayat yaşayabilmek için Müslümanlığımızın kesinlikle aktif olması gerekmektedir. Şeytan bizi boş işlerle oyalayacak yerde biz Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin Sünnet'ine uysak zaten var olan bereket potansiyelimiz bir kere daha canlanmış olur. Bir örnek olsun diye zikrediyorum: Yeni ev alan Müslüman kardeşlerimiz bu evleri bereketli olsun, kazadan beladan korunsunlar diye bir koç kurban edecek yerde Resûlullah'ın Sünnet'ine uyup aleyhisselatu vesselam, o evde oturup kendileri Bakara ve Al-i İmran Suresi'ni okusalar evi resmen Allah'a sigorta ettirmiş olurlar. Bunun adına "bereketi başlatmak" denir. Ama şunu söylemiyorum: "yeni ev aldık, mahalledeki en yakın Kur'an kursundan beş on tane okuyucu çağırıp sen seyret, onlar okusun" demiyorum. O evde sen yaşayacağı gibi evinin Bakara Suresi'ni, Al-i İmran Suresi'ni de sen oku.

Resûlullah 'oku' dedi, 'okuttur' demedi. İşte gaz kaçağı böyle başlıyor. Peygamberimiz 'Evleriniz bir Bakara Suresi görsün, Al-i İmran Suresi görsün böylece Allah'ın teminatına girsin.' dedi. Biz ya dışarıda hayvanın kanını akıtarak bu işi telafi ettiğimizi zannettik ya da birilerini çağırıp okutturup hallediverdik. Taş örene yaptırdığın işin bereketi de taş örenle gitti zaten. Evlerimizde bereketin bulunması için yeterli sebep var. Mü'miniz, elhamdülillah. "Allah" diyoruz. Evlerimizde kıtlık ve huzursuzluk, stres olması için bir neden yoktur. Ama evimizde köpek resmi, köpek heykelciği, insan resmi duvarlara asıldığı zaman meleklerin girmesini Allah men ettiği için o eve, bereketi kendi elinle kuruttun demektir. Cuma akşamları ya da salı günleri Kur'an okuyor olabilirsin, Ramazan'da mukabele okuyabilirsin. Bu, evde üşümeylim diye soba yakman gibidir ama camı da açık unuttuğun için yaktığın sobanın sıcaklığı dışarı kaçmaktadır. Evlerimiz mü'min evi olduğu için mahza bereket kaynağıdır aslında ama dediğim gibi duvarlarında insan resimleri, hayvan resimleri bulunan bir evde melek yok ki. Meleğin getirmediği bir bereketi verebilecek hiçbir market yoktur.

Kardeşlerim;

Peygamberimiz yirmi üç yılda çöl ortasında büyük bir insanlık medeniyeti kurmaya muvaffak olan Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem, dua ederken: "Allah'ım! Bu Ümmet'in erken kalkanına bereket ver" diye dua etmiştir. Güneşten sonraya kalan bereketini kaybeder. Geç yatılıp geç kalkılan evler kural dışılığın hâkim olduğu evlerdir. Hayatı sabah namazı ile başlatabilenler ise bereketlidirler. Ama yatma saatini filmlerin, futbol müsabakalarının belirlediği evler, kalkış saatini de sabah namazının belirlediği evler olmadığı için sabah namazının kıt kanaat son iki dakikada kılınabildiği evler de bereketin kapıdan bacadan giremediği evler olmuştur.

Aslında 'Allahuekber' diye namaz kılınan bir evde bereketin olmaması, güreş yaparken bile bir pehlivanda "ruh yok" denmesi kadar anlamsızdır. 'Nasıl bu insan hem güreş yapıyor, hem koşuyor hem ruhu yok.' denebilir mi? Denebilir. Ne zaman denebilir? İskelet gibi ayakta duruyor ama pehlivanlığın, atletliğin gereğini yapamıyorsa 'bunun ruhu yok' denir. Mü'minin evinde eğer namaz bulunduğu hâlde, oruç bulunduğu hâlde, Ramazan bulunduğu hâlde, belki de güneşin Kur'an okunduğu hâlde hala stresten, eşler arası geçimsizlikten söz ediliyorsa o zaman evin ruhu demek olan bereket yok. Bereket gitmiş. Bereket gidince de görüntüde duvarlarda Ayetelkürsiler, kelimeitevhidler, Kâbe fotoğrafları, Ravzayı Mutahhara fotoğrafları iskelet sadece, onlar iskelet. Evlerimiz Bakara Suresi ile beraber Allah'a sigorta ettirilmeli. Hayatı sabah namazında başlattığımız erkencilikle yaşanmalıdır. Çünkü Peygamber'in duası aleyhisselatu vesselam erken hayata başlayanlar içindir.

Kardeşlerim;

Benim Peygamber'im sallallahu aleyhi ve sellem, besmelesiz ağza lokma götürmeyi yasakladıysa benim evimde de dili dönen herkes sofraya oturmanın faturası olarak muhakkak besmeleli oturacaktır. Evin kadını tencereyi besmele ile kullanacak. Evin çocuğu annesinden gizli dolaptan çikolata çalarken bile besmeleyle çalmalıdır. Besmele o kadar evimin taşı, duvarı, düğmesi, penceresi olmalıdır. Annesinden kaçamak tatlı çalarken bile besmelesiz ağzına koymamayı yine o anadan öğrenmelidir. Mü'minin evini tarif ederken Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem: "sadece sofraya oturduğunuzda 'Bismillah' deyip ağzına lokma koyun" demiyor. Diyor ki: "Evlendiğiniz ve eşinizle baş başa kaldığınız zaman, o tatlı heyecan anında bile **بِسْمِ اللَّهِ اللَّهُمَّ جَنِّبِي الشَّيْطَانَ وَ جَنِّبِي الشَّيْطَانَ مَا رَزَقْتَنَا** dersiniz" yani yatak odasında gerdek gecesini bile besmele ile başlatmak aklınıza gelir ve samimi bir şekilde besmele ile yatak odasının anahtarını açarsanız, eylemleştirdiğiniz zaman yatak odasını "Allah size çocuk ihsan ettiği zaman şeytandan korunmuş çocuk ihsan eder" buyuruyor.

Demek ki bizim evimizin bereketi, misafir geldiğinde yemek duası yapmakla değilmiş. Sadece sofraya oturduğunda değil yatağa girildiğinde de Allah'ın adı ile yol alınan, zevk anında bile Allah'ın hatırlandığı yerler, mü'min evleridir. Bu evleri de Allah bereketlendirmektedir. Bunun için mü'mine bereket duası yapılmıştır. Yeni evlenen genç erkek ve genç kadına Allah ikinizi de bereketlendirsin denmiştir. "Bir yastıkta kocayın" ya da "ihtiyarlayın" köhne duadır. Niye bir yastıkta eskisinler ki! Bırak zavallılar senede bir yastıklarını değiştirsinler. Böyle dua olmaz. Bereket duası olur, bereket!

Kardeşlerim;

Mü'minin evi, sılayı rahim sorunlu ev olamaz. Sılayı rahimi sorunlu ev, bereketsiz evdir. Nedir sılayı rahim? O evin büyük babasının, büyük annesinin randevu olarak gelebildiği ev, bereketsiz evdir. Analara, babalara "bugün uygun değiliz, arkadaşlarımıza gideceğiz" diyebilenlerin evi bereketi ayaklarıyla tepmişlerin evidir. Çünkü sılayı rahim yani bir insanın akraba bağlılığı ile bağlı olduğu insanlarla yakın teması demek olan sılayı rahim; herkesten önce anne, baba, dede ve nineler, amcalar, dedeler, halalar, teyzeler gibi birinci dereceden yakınlarla ilgilidir. Halanın, seksen yaşında amcanın randevu alıp gelemediği bir ev, bereket tepmişlerin evidir. Sılayı rahim sorunlu bir ev, hiçbir Ayetelkürsi'yi duvarına asarak bereket taşıyamaz.

Ne dedik? İnsanın ruhu çıkınca et yığını kaldığı gibi bereketi gidince de evlerimiz; beton, mobilya, yapmacık gülücükler, sahte hoşgörülerle yaşanılan bir ev haline gelir. Herkes birbirine güler, güldüğü kadar da kuyusunu kazar. Kimse kimsenin gülücüğüne güvenmez. Ölmeye gör, badem gözlü olursun o evde. Yaşarken baş belası, öldün mü: “çok iyiydi mübarek” Öldüğü için aslında çok iyi. Kaybettiğimiz bereket, aslında ruhumuzdu. Randevu veremediğimiz, işte eli kirli, salyası akan dedemiz, Allah’ın kargocusuydu, bize bereket getirecekti gelirken. Biz Ümmeti Muhammed’iz sallallahu aleyhi ve selemler. Başımızda Muhammed aleyhisselam var. Bize öğrettiği ahlâk sistemi, bereketin kaynağıdır. Dünyaya bakış tarzımız bereketimizin kaynağıdır.

Kardeşlerim;

Evlerimizden bereketi tekmeleyerek, pencereden aşağı atarak kovma nedenlerimizden biri de: Allah’ın taksimatına razı olmamaktır. Sevgili Peygamber aleyhisselam efendimiz buyuruyor ki: “Herhangi bir kul, aile; Allah’ın kendilerine verdiğini teslimiyetle, memnuniyetle kabul ederlerse Allah gerisine bereket getirir.” ‘Bu kadar mı? Bu az, falancalarınki daha çok’ diyenlerinkinin de bereketini söker alır.” buyuruyor.

Şimdi kardeşlerim, uyku sersemliğiyle, annesi yalvardığı için kalkıp sofraya gelen - emsalleri köylerde, tarlalarda çobanlık yapan- çocuklar, delikanlılar: “Ne yaptın anne? Sofrada ne yaptın” diye şöyle bir uzaktan dikizleyerek sofrayı: “ Bu peyniri sevmiyorum dememiş miydin sana” diyorlar ya işte gökten bir melek inip, bir evin bereketini kökünden kazıyıp bunun için götürüyor.

Sana bu toprakları can vererek teslim edenler Çanakkale’de, bir sene o peynirin adını duymadan şehit olmak için topraklarda süründüler. Bu kaşarı sevmiyormuş! Ecdadının adını duymadığı peynir çeşidini sen sevmiyorsun. Bir anne, bir baba evladının bu nankörlüğünü duyunca ilk iş olarak lavaboya gidip, abdest alıp sonra da iki rekât namaz kılıp, bu nimet nankörlüğüne karşı istiğfar edip, kendisi ve çocuğu adına Allah’tan mağfiret dilemelidir. Peynirin paketini görmeyen milyarlarca insanın bulunduğu bir dünyada: “Bugün de bu peyniri mi yiyeceğiz? Bu zeytin ne be! Çöp gibi. Kömür zeytin” diye Allah’ın nimeti ile alay eden bir nesil, bereketi ayakları ile tepmiş bir nesildir.

Evet, Allah öyle bir Allah’tır ki; o kulundan intikam almak için istediğinin on katı daha peynir gönderir. Çocuk şımarıkça, kadın beğenmedikçe, erkek çöpe attıkça Allah arttırır. Ama bir zaman sonra da birbirine düşman analar-babalar, karılar-kocalar olarak yer bitirirler huzurlarını. Çünkü bereket, sadece sofrada lazım değil bize. Yatak odalarımızda da bereket istiyoruz. Oturma odalarımızda birbirimize bakınca cenneti hatırlayacak kadar huzurlu, mutlu, birbirimizin gülleri, çiçekleri olan bir oturma odasında oturmak istiyoruz.

Gâvurlar, batı kültürü gereği birbirlerine sevgilerini göstermek için “sana bir buket çiçek getirdim” diyebilirler. Senin evlilik yıldönümünde “sana çiçek getirdim” diyebilir. Ben getirmem, getireninkini de almam. Ben çiçeğe muhtaç ne arıyım, ne koyunum. Çiçek istemem. Yüreğinden bir tebessüm isterim. Bana dua etmeni isterim. Evlilik yıldönümümse, şu kadarıncı seneyi Allah bana nasip ettiyse niye çiçekle, niye resimle aldanayım ki? Secdeye kapanırım, Rabb’ime şükrederim. Allah’tan gelen bir nimeti Allah’a şükrederek değerlendirdiğim için önümüzdeki yılı da mutluluk olarak bana Allah indirir. Ama batı kafası

her şeyi midesinden düşündüğü için bir yıl mutlu olunca üstüne getirebileceği şey çiçektir, resimdir, oyuncaktır, vazodur.

Evlerimizde kaybettiğimiz bereketimiz bizdik aslında biz! Mutfaklarımız doldu, yüreklerimiz boşaldı. Keşke mutfaklarımızda kuru ekmekle beş-on zeytinimiz olsa da birbirimizden ayrılığa dayanamadığımız, birbirimizi bir parça gördüğümüz mutlu aileler olarak yaşayabilseydik. Gerçi Allah'tan hem dolu mutfaklar hem bunu isteriz ama illa biri gidecekse ekmek gitsin, huzurumuz kalsın. Birbirimize sevgimiz kalsın. İlk günkü gibi ellinci yılda da birbirimize hasret olalım.

Biz mü'miniz, elhamdülillah! Bu dünya için değiliz elbette. Ebedî cennetler istiyoruz Allah'tan. Ama evlerimizin de cennete nakliyat merkezlerimiz olduğunu çok iyi biliyoruz. Huzursuz bir evden cennete gitmek çetin bir iş, bunu da biliyoruz. Eşlerin birbirine dua etmediği, birbirlerinin hayrını yürekten istemediği bir evden ebedî cennetler nasıl elde edilir? Kaybettik bereketimizi; umreye, hacca, filan ziyarete gidecek yerde, nereye kaybettiysen bereketimizi gidip onu oradan alalım. Bulursak bereketi Allah'ın izni ile cennete giden yolu kısaltmış oluruz.

Vel'hamdülillahi Rabbil âlemin.